

Arrest

nr. 189 199 van 29 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2017 tot weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 21 februari 2011 in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk. Dit tijdelijk verblijf werd meermaals verlengd, de laatste keer tot 14 oktober 2016. Op 18 oktober 2016 diende verzoeker een aanvraag in tot verlenging van zijn A-kaart.

Op 13 januari 2017 neemt de verwerende partij de beslissing om verzoekers tijdelijk verblijf niet te verlengen. Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

[...]

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 14.10.2016 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde [T.J.] [...], onderdaan van Marokko, verblijvende te [...] ANTWERPEN gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 25.07.2016 werden opgenomen:

"-Een geldige beroepskaart!!! met recente bewijzen van de uitgeoefende zelfstandige activiteit (recent attest betaling sociale bijdragen, geen openstaande BTW-schulden, recent aanslagbiljet personenbelasting...)

- Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)

Betrokkene dient zich bovendien tijdens zijn/haar verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mag geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land."

Overwegende uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene recentelijk meerdere veroordelingen heeft opgelopen

Hij werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen op 30.06.2016 wegens verdovende middelen : bezit zonder vergunning : handel: vervaardiging zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 12/02/2016 tot 11/04/2016 +geldboete 1.000,00 EUR (x 6 = 6.000,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf: : 3 maanden) met uitstel 3 jaren.

Overwegende dat hij op 08.12.2016 -zich in een staat van wettelijke herhaling bevindend- werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens mededader handel en bezit verdovende middelen, meer bepaald cannabis gepleegd in een drankgelegenheid, dit in het kader van een vereniging tot een gevangenisstraf van 20 maanden +geldboete 1.000,00 EUR (x 6 = 6.000,00 EUR).

Overwegende dat betrokkene geen lering trok uit de eerste correctionele veroordeling en dezelfde feiten herhaalde. Gelet op de ernst en aard van de inbreuken (drugsfeiten) die een ernstige schade toebrengen aan de maatschappij.

Dat hij hiermee niet heeft aangetoond zich op onberispelijke wijze te gedragen en geen gevaar vormen te voor de openbare orde, zoals gesteld nochtans als voorwaarde werd gesteld aan zijn tijdelijk verblijf.

Gelet op het feit dat uit het vonnis blijkt dat betrokkene zijn café ter beschikking stelt om er verdovende middelen onder te brengen en vandaaruit ook te verkopen. Overwegende dat de rechter de definitieve sluiting van zijn café waarvan hij zaakvoerder is heeft bevolen en eveneens een verbod oplegde aan betrokkene om gedurende een periode van 5 jaar een drankgelegenheid persoonlijk of door tussenpersonen uit te baten.

Dat hij aldus geen effectieve zelfstandige activiteit meer kan uitoefenen.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden. "

Eveneens op 13 januari 2017 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“[...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13 § 3 van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Overwegende dat de genaamde [T.J.] [...], onderdaan van Marokko, verblijvende te [...] ANTWERPEN gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 25.07.2016 werden opgenomen:

“-Een geldige beroepskaart !!! met recente bewijzen van de uitgeoefende zelfstandige activiteit (recent attest betaling sociale bijdragen, geen openstaande BTW-schulden, recent aanslagbiljet personenbelasting...)

- Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)

Betrokkene dient zich bovendien tijdens zijn/haar verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mag geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land.”

Overwegende uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene recentelijk meerdere veroordelingen heeft opgelopen

Hij werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen op 30.06.2016 wegens verdovende middelen : bezit zonder vergunning : handel : vervaardiging zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 12/02/2016 tot 11/04/2016 +geldboete 1.000,00 EUR (x 6 = 6.000,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf: : 3 maanden) met uitstel 3 jaren.

Overwegende dat hij op 08.12.2016 -zich in een staat van wettelijke herhaling bevindend- werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens mededader handel en bezit verdovende middelen, meer bepaald cannabis gepleegd in een drankgelegenheid, dit in het kader van een vereniging tot een gevangenisstraf van 20 maanden +geldboete 1.000,00 EUR (x 6 = 6.000,00 EUR). Overwegende dat betrokkene geen lering trok uit de eerste correctionele veroordeling en dezelfde feiten herhaalde. Gelet op de ernst en aard van de inbreuken (drugsfeiten) die een ernstige schade toebrengen aan de maatschappij.

Dat hij hiermee niet heeft aangetoond zich op onberispelijke wijze te gedragen en geen gevaar vormen te voor de openbare orde, zoals gesteld nochtans als voorwaarde werd gesteld aan zijn tijdelijk verblijf.

Gelet op het feit dat uit het vonnis blijkt dat betrokkene zijn café ter beschikking stelt om er verdovende middelen onder te brengen en vandaaruit ook te verkopen. Overwegende dat de rechter de definitieve sluiting van zijn café waarvan hij zaakvoerder is heeft bevolen en eveneens een verbod oplegde aan betrokkene om gedurende een periode van 5 jaar een drankgelegenheid persoonlijk of door tussenpersonen uit te baten.

Dat hij aldus geen effectieve zelfstandige activiteit meer kan uitoefenen.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en familieleven een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Het is in het belang van de staat om alleen die vreemdelingen die aan de voorwaarden voldoen voortzetting van het verblijf te verlenen. Bij de afweging werd eveneens rekening gehouden met de aard en ernst van de gepleegde misdrijven en het tijdsverloop sinds het plegen van zijn vorige misdrijf.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing

2.1. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter wijst erop dat de verzoekende partij ingevolge het indienen van een nieuwe verblijfsaanvraag op 18 april 2017 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie op 18 mei 2017. Zij wijst er tevens op dat het nieuwe artikel 1/3 van de wet van 15 december 1980 slechts in werking is getreden op 29 april 2017, dat hierbij geen overgangsmaatregelen werden voorzien en dat deze wetsbepaling geen retroactieve werking kan hebben. Aangezien de aanvraag die heeft geleid tot de afgifte van een verblijfstitel dateert van voor de inwerkingtreding van voormeld wetsartikel, blijft de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad van toepassing: met name kan een vreemdeling niet tegelijkertijd zijn onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een geldige verblijfstitel, zodat het bestreden bevel moet worden beschouwd als impliciet ingetrokken. De verzoekende partij gedraagt zich naar de wijsheid voor wat betreft haar belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten, indien de Raad bij arrest vaststelt dat deze beslissing moet worden beschouwd als ingetrokken. De verwerende partij is het eens met de opmerking van de voorzitter dat aan artikel 1/3 van de wet van 15 december 1980 geen retroactieve werking kan worden toegekend, maar meent dat de afgifte van een verblijfstitel enkel de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk opschort, doch niet raakt aan deze maatregel zelf.”

2.2. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat werd ingevoerd bij wet van 24 februari 2017 en dat in werking is getreden op 29 april 2017, luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort”.

2.3. Er kan niet worden vastgesteld dat huidig voorliggende zaak onder het toepassingsgebied *ratione temporis* van voormelde wetsbepaling valt. Zoals reeds gesteld werd artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet ingevoegd bij wet van 24 februari 2017, waarbij deze wet in werking is getreden op 29 april 2017. De wetgever heeft dienaangaande geen overgangsbepalingen voorzien. Derhalve moet de Raad vaststellen dat deze bepaling – die stelt dat het indienen van een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten niet aantast – enkel van toepassing is op maatregelen van verwijdering waarvan de betrokken vreemdeling reeds het voorwerp is bij “een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming”, die werd ingediend vanaf de inwerkingtreding van voormelde wet. In casu dateert de huidige verblijfsaanvraag die het recht op een attest van immatriculatie heeft geopend – met name de vestigingsaanvraag die op 18 april 2017 werd ingediend – van vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 februari

2017. Aldus ressorteert huidige zaak ratione temporis niet onder het toepassingsgebied van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou immers impliceren dat retroactieve werking wordt verleend aan voormelde wetsbepaling, die deze bij gebreke aan enige overgangsbepalingen niet kan worden toegedicht.

2.4. Dit alles leidt tot de conclusie dat het bevel om het grondgebied te verlaten onverenigbaar is met het op 18 mei 2017 uitgereikte attest van immatriculatie, zodat het bevel minstens als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046 en RvS 28 februari 2017, nr. 237.499). Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Het loutere oordeel van de verwerende partij dat dit niet het geval is, ook al dateert de vestigingsaanvraag van voor de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017, kan hieraan geen afbreuk doen. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het bestrijden ervan, wat hij indien de hiervoor geschetste omstandigheden van toepassing zijn, ter terechtzitting ook niet ontkent.

2.5. Het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, maakt niet dat de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf kaduuk wordt. Dit maakt het voorwerp uit van het onderzoek van het beroep.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’, schending van art. 3 Kinderrechtenverdrag en schending van artikel 24 (2) juncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU, schending van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, schending artikel 39/79 van de wet van 15.12.1980, schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending artikel 74/14 Vw, schending hoorrecht;”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

1.
Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing van 26.07.2016 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde.

Verweerster is op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker.

Verwerende partij heeft helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met de familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker woont in hetzelfde gebouw met zijn kind en partner. (stuk 12: opzoeking rijksregister)

In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat verzoeker geen familiaal leven heeft, hetgeen flagrant onjuist is.

Hieruit blijkt dat verweerster geen toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven haar fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van partner en kind en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak.

Verzoeker is, zoals boven vermeld, de vader van een Belgisch kind.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat “[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging [vormen].”. De laatste jaren lijkt de RvV wel de directe werking te erkennen van artikel 24 (2) iuncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Daardoor kan artikel 3 Kinderrechtenverdrag toch directe werking hebben in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014).

De draagwijdte van het arrest Jeunesse tegen Nederland lijkt echter nog verder te gaan: in elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen.

In casu is de ‘fair balance’-toets niet gebeurd.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

3.

Wat betreft de schending van de openbare orde dient het volgende gezegd te worden.

In de bestreden beslissing acht de Dienst Vreemdelingenzaken de bedreiging die uitgaat van verzoeker van een dergelijke aard dat de persoonlijke en familiale interesses van verzoeker niet kunnen primeren op het behoud van de openbare orde en is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Verwerende partij beperkt er zich in de bestreden beslissing echter toe te verwijzen naar het feit dat verzoeker 2 maal veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Antwerpen.

Er werd met andere woorden enkel gekeken naar de strafrechtelijke veroordeling, waarna werd besloten dat er zgn. een ernstig en actueel risico zou bestaan voor de openbare orde.

Nochtans bepaalt de Vreemdelingenwet zeer duidelijk dat de binnenkomst en het verblijf aan derdelanders slechts kan geweigerd worden binnen welomschreven perken. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor weigering en dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel.

In casu blijkt nergens uit de motivering van de bestreden beslissing dat een dergelijke afweging tussen de veroordelingen en de actuele situatie van verzoeker heeft plaatsgevonden. Evenmin werd rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoeker. Integendeel, indien men met het gedrag van verzoeker zou rekening gehouden hebben, dan zou men hebben dienen te besluiten dat verzoeker reeds ettelijke jaren een goed gedrag vertoont en dat er zich geen problemen voordoen.

Verzoeker verblijft sedert 2002 in het Rijk, d.i. reeds 15 jaar.

Hij heeft enkel 2 veroordelingen opgelopen omdat zijn klanten in het café softdrugs hebben verkocht.

Omdat de rechter het café heeft gesloten en verzoeker veroordeeld is om gedurende 5 jaar geen drankgelegenheid meer uit te baten is de kans op recidive onbestaande.

Dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde, is met andere woorden niet correct en wordt volledig weerlegd door het voorgaande.

Van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging kan dan ook geen sprake zijn.

Verzoeker is geen crimineel, er is zeker geen gevaar voor recidive.

Indien zijn verblijfsaanvraag wordt goedgekeurd is de kans nihil dat hij opnieuw een dergelijk feit zal plegen omdat hij met een arbeidskaart B aan de slag kan.

Verzoeker is niet gekend voor diefstal, overval, oplichting, verkrachting of dergelijke meer.

Indien zijn verblijf wordt verlengd is de kans op recidive nul.

Bovendien faalt de motivatie door te stellen dat verzoeker geen zelfstandige activiteit meer kan uitoefenen!

Verzoeker mag geen café meer openen van de rechter, hij mag wel een andere zelfstandige activiteit uitoefenen en bovendien mag hij zeer zeker als arbeider een arbeidskaart B aanvragen.

De motivatie is dus kennelijk onredelijk.

4.

HOORRECHT

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie legt aan de Lidstaten het recht op behoorlijk bestuur op, meer bepaald de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

In casu wordt aan verzoeker een bevel afgeleverd (bijlage 13). Tevens bepaalt artikel 41 van het Handvest dat het Recht op Behoorlijk Bestuur met name het recht behelst van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer nog, heeft verweerster nagelaten om verzoeker te horen, en zodoende een volledig plaatje te krijgen van de specifieke omstandigheden van de zaak die verzoeker had kunnen aanreiken zoals het feit dat hij een minderjarig kind en partner heeft en met hen een gezin vormt.

Was de verwerende partij op de hoogte geweest van voornoemde gegevens, dan had zij mogelijks een andere wending genomen.

Hoe dan ook, aan de hand van het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft gerespecteerd, en de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht heeft geschonden."

3.2. De geschonden geachte artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de tweede bestreden beslissing, aangezien deze bepalingen verwijderingsmaatregelen betreffen. Gelet op het gestelde in punt 2 wordt de betrokken kritiek niet behandeld.

3.3. Het Handvest van de Grondrechten is slechts van toepassing voor zover het beslissingen betreft waarbij Unierecht ten uitvoer wordt gelegd. De eerste bestreden beslissing is geen dergelijke beslissing.

Ze betreft de weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf op grond van de artikelen 9 (9bis) en 13 van de Vreemdelingenwet dat werd toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen vormen geen omzetting of uitvoering van Unierecht. Dit is wel het geval met de tweede bestreden beslissing, maar gelet op het gestelde in punt 2 worden het geschonden geachte artikel 24 (2) juncto artikel 51 van het Handvest niet behandeld. Ook het in het betoog aangehaalde artikel 41 van het Handvest wordt om dezelfde reden niet behandeld.

3.4. Er wordt in het verzoekschrift niet nader uiteengezet op welke wijze artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet werd geschonden door de eerste bestreden beslissing. Dezelfde vaststelling geldt voor het door verzoeker geschonden geachte artikel 27 van richtlijn 2004/38/EG. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de schending van een bepaling van een richtlijn nooit dienstig kan worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, Jur., 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn, Jur., 1974, 1337). Er kan nog op worden gewezen dat de bestreden beslissingen niet werden getroffen in het kader van de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat ze de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze steunt. Verzoekers betoog dat “*de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing [ontbreken]*” mist manifest feitelijke grondslag. Verzoekers overtuiging dat deze beslissing niet afdoende is gemotiveerd alsook zijn theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht tonen geen schending hiervan aan. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Verzoeker stelt dat verwerende partij op de hoogte is van zijn familiaal leven en dat ze geen poging heeft ondernomen om hiermee rekening te houden. Hij valt erover dat “*in de bestreden beslissing*” wordt gesteld dat hij geen familiaal leven heeft, wat hij als “*flagrant onjuist*” bestempelt.

3.7. Te dezen stelt de Raad vast dat enkel de tweede bestreden beslissing motiveert aangaande verzoekers gezinsleven. Meer bepaald wordt gesteld, “*Uit het administratief dossier blijkt niet dat de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.*” Gelet op het gestelde in punt 2 gaat de Raad niet verder in op de kritiek van verzoeker voor zover deze de tweede bestreden beslissing betreft.

3.8. Voor zover verzoeker erover valt dat de eerste bestreden beslissing niet motiveert aangaande zijn gezinsleven dient de Raad op te werpen dat uit artikel 9 (9bis) juncto artikel 13 van de Vreemdelingenwet waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst, niet blijkt dat een eventueel gezinsleven een factor is die meespeelt in het al dan niet verlengen van verzoekers verblijf dat initieel werd toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.9. De verwerende partij bepaalt op discretionaire wijze de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen en te behouden, dit op grond van de artikelen

9, 9bis en 13, §1 van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verblijf op grond van een arbeidskaart B werd geregulariseerd in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat zijn verblijf telkens werd verlengd, na verificatie van naleving van de aan het verblijf gestelde voorwaarden. Verder blijkt dat op 28 juli 2016 verzoekers A-kaart, na diens aanvraag, uitzonderlijk werd verlengd tot 14 oktober 2016. In de beslissing tot verlenging van de verwerende partij van 28 juli 2016, gericht aan de burgemeester van de betrokken gemeente, waarop verzoekers handtekening prijkt zodat kan worden aangenomen dat ze hem betekend werd, werden de voorwaarden voor verdere verlenging van het verblijf aangekondigd:

“Voorwaarde(n) voor de verdere verlenging:

- Een geldige beroepskaart !!! met recente bewijzen van de uitgeoefende zelfstandige activiteit (...)

- Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische staat (OCMW)

Betrokkene dient zich bovendien tijdens zijn/haar verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mag geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land.

De verblijfstitel en de vernieuwing van de machtiging tot verblijf kunnen pas verlengd worden na de voorafgaande toelating van Dienst Vreemdelingenzaken.

De vraag tot vernieuwing van de machtiging tot verblijf (vergezeld van de nodige bewijsstukken MOET door de betrokkene worden ingediend bij de Dienst Lang verblijf van de Dienst vreemdelingenzaken, ten minste 3 maanden voor het vervallen van de verblijfstitel.

De vraag tot verlenging van de verblijfstitel MOET door de betrokkene ingediend worden bij de gemeente tussen de 45ste en de 30ste dag voor het vervallen van de verblijfstitel.”

Uit het voormelde blijkt duidelijk dat de verwerende partij belang hechtte aan de voorwaarde dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België zich op onberispelijke wijze gedraagt en geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. Uit het voormelde blijkt ook dat de verwerende partij verzoekers familiaal leven geen element acht dat van belang is om een beslissing te treffen in het kader van een aanvraag tot verlenging van diens verblijf. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing hiermee rekening houdt of dienaangaande motiveert. Verzoekers gehele uiteenzetting over artikel 8 EVRM en de “fair balance” kan de eerste bestreden beslissing dan ook niet aan het wankelen brengen. De Raad merkt nog op dat verzoekers gezinsleven m.i.v. het belang van het kind een kwestie is die zijn beslag zal dienen te krijgen in het licht van de aanvraag gezinshereniging die hij op 18 april 2017 heeft ingediend.

3.10. Gelet op het feit dat de verwerende partij vaststelt dat verzoeker twee veroordelingen heeft opgelopen, waarvan in de laatste werd vastgesteld dat hij zich bevond in een staat van wettelijke herhaling, en verwerende partij tevens de context schetst waarin deze veroordelingen hebben plaatsgegrepen, met name de aankoop en verkoop van drugs en specifiek verzoekers rol hierin aflijnt, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat zij de beslissing treft om verzoekers verblijf niet te verlengen. Zoals gezegd kan de verwerende partij op discretionaire wijze bepalen wat de voorwaarden zijn voor verlenging van verblijf en kan ze besluiten om het verblijf niet meer te verlengen als de vooropgestelde voorwaarden, waaronder *“Betrokkene dient zich bovendien tijdens zijn/haar verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mag geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land”*, niet worden vervuld.

3.11. Verzoeker schetst de context waarin hij de in de eerste bestreden beslissing vermelde veroordelingen heeft opgelopen en minimaliseert zijn rol hierin en hij valt erover dat in de motivering geen afweging geschiedt aangaande zijn veroordelingen en zijn actuele situatie alsmede zijn persoonlijk gedrag en is van oordeel dat hij reeds ettelijke jaren goed gedrag vertoont, maar verzoekers eigen kijk op zijn zaak kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen en hij laat na de grondslag mee te delen van zijn verwachting dat de verwerende partij een afweging maakt zoals hij het schetst in zijn verzoekschrift. Verzoekers vage verwijzing naar *“de Vreemdelingenwet”* volstaat te dezen niet. De Raad wijst er nog specifiek op dat in het vonnis van 30 juni 2016 dat wordt vermeld in de bestreden beslissing kan worden gelezen, *“Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht”* en *“Gelet op de aard en de ernst van de feiten en hun respectieve persoonlijkheid komen ze niet in aanmerking voor een werkstraf.”* In het vonnis van 8 december 2016 dat wordt vermeld in de bestreden beslissing kan worden gelezen, *“Drugshandel en bezit zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. De feiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugdealers die overlast in onze*

maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de burger die zich op deze manier probleemloos kan bevoorraden. Tweede beklagde- zijnde verzoeker- stelt zijn café ter beschikking om er verdovende middelen onder te brengen en vandaaruit ook te verkopen ”. en “Tweede beklagde werd al veroordeeld voor een verkeersinbreuk en voor gelijkaardige feiten. Hij trok hieruit geen lering. Tweede beklagde bevindt zich trouwen in een staat van wettelijke herhaling, gezien het in kracht van gewijsde getreden vonnis van 30 juni 2016 waarbij hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden”. (...) Ook een probatieuitstel kan niet toegekend worden gezien tweede beklagde hardleers is.”

Gelet op dit alles is verzoeker slechts geplaatst om de opgelopen veroordelingen, waaronder de laatste wegens een staat van wettelijke herhaling, te minimaliseren.

3.12. Verzoekers kritiek dat de motivering van de bestreden beslissing faalt wanneer de verwerende partij stelt dat hij geen zelfstandige activiteit meer mag uitoefenen, kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen aangezien ze voldoende wordt geschraagd door de volgende overwegingen:

“Betrokkene dient zich bovendien tijdens zijn/haar verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mag geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land.”

Overwegende uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene recentelijk meerdere veroordelingen heeft opgelopen

Hij werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen op 30.06.2016 wegens verdovende middelen : bezit zonder vergunning : handel : vervaardiging zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 12/02/2016 tot 11/04/2016 +geldboete 1.000,00 EUR (x 6 = 6.000,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf: : 3 maanden) met uitstel 3 jaren.

Overwegende dat hij op 08.12.2016 -zich in een staat van wettelijke herhaling bevindend- werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens mededader handel en bezit verdovende middelen, meer bepaald cannabis gepleegd in een drankgelegenheid, dit in het kader van een vereniging tot een gevangenisstraf van 20 maanden +geldboete 1.000,00 EUR (x 6 = 6.000,00 EUR). Overwegende dat betrokkene geen lering trok uit de eerste correctionele veroordeling en dezelfde feiten herhaalde. Gelet op de ernst en aard van de inbreuken (drugsfeiten) die een ernstige schade toebrengen aan de maatschappij.

Dat hij hiermee niet heeft aangetoond zich op onberispelijke wijze te gedragen en geen gevaar vormen te voor de openbare orde, zoals gesteld nochtans als voorwaarde werd gesteld aan zijn tijdelijk verblijf.

Gelet op het feit dat uit het vonnis blijkt dat betrokkene zijn café ter beschikking stelt om er verdovende middelen onder te brengen en vandaaruit ook te verkopen. Overwegende dat de rechter de definitieve sluiting van zijn café waarvan hij zaakvoerder is heeft bevolen en eveneens een verbod oplegde aan betrokkene om gedurende een periode van 5 jaar een drankgelegenheid persoonlijk of door tussenpersonen uit te baten”.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het werd ingediend tegen de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA